

JAK NEVZDÁVAT SAMA SEBE

Pátek, 02 květen 2008

Když mi bylo 52, vysvětlil mi zaměstnavatel, že je třeba omladit kolektiv a já jsem - dohodou. Rok jsem se dostávala z pocitu křivdy (práci jsem ale naštěstí brzy, asi jsem v oboru schopná. Pak mi třeba onemocněla maminka, o kterou jsme stávkovaly se sestrou několik let, než zemřela. Nyní, když jsem čekala konečně zjištění, že ji rok a půl má můj vztah se ženou - o 33 let mladší.

On je silná osobnost, a tak to nakonec vždy vypadá, že za všichni já. Uvažovala jsem o rozvodu, ale máme společný a navzájem bychom se finančně nevypořádali. A tak dělám "mrtvého brouka", ale hledám aktivity mimo. Znovu jsem začala chodit cvičit a dokonce do kurzu malování a znovu zpívat do sboru... Protože jsem chemik, bojím se začít brát jakékoliv léky. Tohle není ani tak záležitost o radu, jako spíše popis mého stavu. I když jsem vzdala možnost rozvodu, nevzdala jsem možnost osobního života. I to je přeci život, ne? Alespoň pro některé, k jiná možnost. Majka Myslíte, že to Majka vzdala? Nebo naopak, že udělala správně? Připadá - máte jiné životní cíle?